



4.

ладетелят, който току-що беше се върнал от Големия вир, дето беше ходил да види къде и как ще се къпе, крачеше бързо и нервно из широката и висока копринена палатка, постлана със скъпи и живописни килими от мека камилска вълна, махаше високо и гневно ръце като се заканваше на всички, които го бяха изпратили да търси цар в този див край, в това миризливо блато, в тази тинясала локва. Той не можеше да намери по-тежки думи и по-люти закани, не можеше да си прости, дето пропътува толкова път само за да се върне отново още по-болен и по-разстроен.

— Какъв цар може да има в тази кал? — викаше задъхан, с облещени очи владетелят. — Как мога аз, господарят на толкова земи и народи, да вляза в тази мръсна вода? Как ще прекарам със седмици в тази дива планина без никакви забави, само с няколко музиканти... И аз, старият глупак, послушах ония хитри изнудвачи. Трябваше в тъмница да ги хвърля, а не да ги слушам с часове... Ще ги обеса на един сал и ще ги пусна в морето да разнасят по света моя справедлив гняв... — Владетелят не можеше да поеме дъх от злоба и притеснение. Край него пристъпваше леко и безшумно, като се усмихваше угоднически, най-верният му прислужник — Мар. Когато намереше сгода, Мар успояваше своя господар и го молеше да се не коси напразно. Той му внушаваше меко, но настойчиво,